

Vondráček vs. Bartošek: „Tohle je hon na čarodějnice!“ | 360° CNN Prima

6.8.2026 - Libor Vondráček | Strana svobodných občanů

Presumpce nevinny není luxus. Je to poslední pojistka.

Existuje v české veřejné debatě žánr, který se opakuje s pravidelností ročních období: politik se dostane do maléru, kamery zabírají zmuchlaný plech a ještě než se stačí usadit prach, je vyneseno rozhodnutí. Ne u soudu — ten se ozve tak za tři roky, unaveně a bez publika. Rozhodnutí padne ve studiu, na sociálních sítích a v komentářích, které se píšou rychleji, než policie stihne vyplnit protokol. A tak když se poslanec Libor Vondráček v pořadu 360° na CNN Prima NEWS postavil proti tomuto zvyku, nebylo to gesto obhájce Filipa Turka. Bylo to gesto obhájce něčeho podstatně důležitějšího.

Moderátorka Pavlína Wolfová se ho ptala opakovaně a z různých úhlů, a to je poctivá novinářská práce, zda výroky Filipa Turka po nehodě nejsou samy o sobě dostatečným důvodem k odchodu z politiky. Vondráček odpověděl způsobem, který se v dnešní době nosí čím dál méně: řekl, že neví. Že nebyl u toho. Že nezná obsah telefonátů ani lékařských zpráv, a proto se k nim nebude vyjadřovat. V zemi, kde má každý na všechno okamžitý názor podložený jedním videem z dopravní kamery, je přiznaná neznalost skoro subversivní čin.

Na co ale odpověděl velmi jasně, byla otázka rezignace. Připomněl kauzu takzvané Ibizy v Rakousku, která svrhla vládu a jejíž skutečný obsah se ukázal být podstatně chudší, než sliboval mediální humbuk. Vzpomínka to není náhodná. Ukazuje totiž mechanismus, jemuž se lidový soud nikdy nevyhne: rozhodnutí je vysloveno okamžitě, oprava přichází po letech a nikoho už nezajímá. Poškozený mezitím přišel o mandát, o pověst i o možnost obhajoby. „Dokud soudy neuznají vinu jakéhokoliv člověka v České republice, tak je ten člověk nevinný,“ řekl Vondráček. Věta banální jako učebnice ústavního práva, a přesto se za ni dnes platí politická cena.

Zajímavější, než sama obhajoba principu byla ovšem poznámka, kterou Vondráček vpustil do debaty jaksi mimochodem: co ta křížovatka? Ony podivné žluté šipky, které nejsou jako obyčejné šipky. Tramvajový pás, po němž běžně nikdo nejedí. Auta, včetně policejních, která tudý projíždějí dnes a denně. A hlavně statistika nehod, jež z toho místa dělá nikoli kuriozitu, ale systém. Piráti řídili pražskou dopravu osm let a tohle je jeden z výsledků, které se nedají odbýt konstatováním, že za všechno může řidič. Je pozoruhodné, že tuto věcnou rovinu do debaty přinesl právě ten účastník, jemuž bylo vytýkáno, že se vyhýbá odpovědi.

Protipól tvořil Jan Bartošek, který volil jinou strategii dlouhý seznam. Turek prý hajloval, sdílel, legalizoval moštárnu, létal vrtulníkem s odsouzeným člověkem. Každá z těch položek by si zasloužila samostatné a poctivé projednání; naskládány za sebe však tvoří něco jiného než argument. Tvoří portrét. A portrét se nedá vyvrátit, protože nic netvrdí, pouze naznačuje. Když Bartošek v jednu chvíli řekl „proč se vůbec zabývat Filipem Turkem“, měl paradoxně pravdu; jen o pár vteřin dřív se jím zabýval čtyři minuty v kuse.

Druhá polovina debaty patřila sportu, tedy zdánlivě lehčímu tématu, na němž se ale ukázalo totéž. Svobodníci se ohradili proti vyloučení ruských hokejistů z mistrovství světa a Vondráček to obhájil argumentem, který je nepříjemný právě svou konzistencí: nikdo nemůže za to, kde se narodil. Kolektivní vina byla morální omyl u sudetských Němců a je jím i teď. Spojené státy napadly Irák a nikdo nenavrhoval vyhodit americké plavce z olympiády v Athénách. Sportovec, jenž se čtyři roky

připravuje na jediný týden svého života, není nástroj zahraniční politiky. Vondráček k tomu připomněl osud československých olympioniků, kteří v roce 1984 nesměli do Los Angeles — pro mnohé z nich to nebyla epizoda, ale konec kariéry.

Bartošek namítl, že Rusko vraždí civilisty, a má samozřejmě pravdu. Jenže z toho neplyne, že trest má dopadnout na dvacetiletého brankáře. To není relativizace agrese, to je trvání na tom, že vina je osobní. Kdo tento princip opustí u sportovců, obtížně jej pak bude hájit u kohokoli jiného.

A do třetice svoboda slova. Vondráček označil skutkovou podstatu šíření předsudečné nenávisti za tak vágně formulovanou, že „za chvíli může být stíhaný kdokoliv na cokoli“. Studio se na tom neshodlo, moderátorka debatu utnula. Škoda. Právě tady se totiž debata dotkla dna, na němž stojí všechno ostatní — včetně toho, zda smíme mít jiný názor na ruské hokejisty.

Poslední čtvrt hodinu vedl Vondráček po telefonu, protože ve studiu selhala technika. Bartošek argumentoval do prázdna a korektně na to sám upozornil. Vondráček se přesto vrátil, dořekl své a rozloučil se s díky za pozvání. Jestli něco tato část večera ukázala, pak to, že klidný hlas se prosadí i přes praskající linku. Zvlášť když má co říct.

<https://svobodni.cz/novinky/vondracek-vs-bartosek-tohle-je-hon-na-carodejnice-360-cnn-prima>